

Čeněk Pekař

BOSÉ NOHY



BOSÉ NOHY

MILOSTNÁ A INTIMNÍ LYRIKA

ČENĚK PEKAŘ

BOSÉ NOHY

po noci plné oživilých světél
prázdnota lože, v tichosti čeká
už je to věkem, či možná betel
k dohadům svádí a poté leká

na tom, ach trvám, to snad vím jistě
včera jsi šeptla, co bude příště
pak jsi se svlékla, spánku čas...
náhle byl zmařen

proto teď civím, zmatený tebou
a bosé nohy, ledově zebou
v prochládlém těle, není už, kdo by topil

vedeš mě domů, v laskavém gestu
nabídneš rámě, otevřeš cestu
pulzuješ v hlubině, život zas

vtéká mi do žil

ABY SKUTEK NEUTEK'

smutno je mi občas z rána
stejně tak i k večeru
na pelesti sedí vrána
prý, ať si to neberu

kráká svoje teskný songy
malý krůček ke skutku
v rytmu srdce znějí bongy
není štěstí bez smutku

někde v dálce nápěv zazní
na smutek, je jeden lék
smutno není v této básni
pojd' ke mně a klidně zhasni

aby skutek neutek'

ABY RÁNO ZA TO STÁLO

za pendrek a pokus o lásku
za nic na konci provázku
přiznání mé i tvojí duši
co význam má a ty to tušíš

za všechno, co se neporuší
co pevnost má, prostoru v čase
za pevnost hradu i zrno v klase
a sázku za poslední minci
v kase...

za všechny pavlačové drby
za všechny trpělivé vrby
a rady, které poradily
jak radit, aby neranily

to malé dítě, jež je kdesi
ukryté, v cele tvojí duše

zraněné já, tuše
že jednou ukáže
všechny své běsy...

a při tom stačí, jenom tak málo
aby to stání za něco stálo
ba co by stálo – vríská si v tichu
slova, vyrytá na kalichu

„Vypij mě do dna.

Plním se prázdňem.

Pak lehce zpití, hříchy své smáznem“

z kalichu život ubývá v kapkách
ty jsou, jak perly v jinovatkách
malují obrazy, úžasné vize
to, co já vidím, však vypadá cize

to ďábel sám vzal roli světce
křiví nám obraz na konci štětce
a čas i prostor, byť jsou zticha
dolévaj' víno do kalicha
připíjí si:

„Kurňa, ale... na co?“

„Třeba na prostor?“

„Na ten ale pijeme furt.“

„Co odpuštění?“

„Odpuštění? Hm, a za co?“

„No ... přece, sami sobě“

za pocity, jež cítíme k tobě
a i za ty, co cítíme v sobě

za vzpomínky
poztrácené cestou z kapsy

za touhy nežít z upomínek
jak neohýbat v mládí kmínek
byť tolik pružný zdál se být
až ohnul se, v tom přestal žít

každého rána něco čeká
nový den, po nové noci
však – co když jsme jen
čekající cvoci

*„No to snad ne, přece ...“
„ale, kde jsou? – oni“*

odešli někam – aniž přišli
v tichých krocích
houpajíc se v bocích

tam do prostoru v čase

A CO DÁL

ve světle včerejšího rána
do temné noci mizí hejno vran
to jazzman, seděl u piana
a hrál...

ztěžklé měl prsty
však tóny vzplály lehce
když málo je krve, o to víc je ran
ztratíš-li víru, jak ztratil bys své pěšce
vyhrát se nedá
když zbývá ti jen
král...

přitáhli další, Mistři s jejich štěpci
myšlenky v texty, já tepu s pokorou
prvý střet s tebou, lásko
jsme oba v jádru světců
co dál?...

žít vzpomínkami
to je život slepce
tichem té noci, zní jenom křídla vran
a slepý jazzman, stále stejně křepce
nám v rytmu na piano
hrál...

ATLASOVO GESTO

raně nahá
světlem ještě
neoděná
v konturách
stínů
skrývá svůj
pel
již tolikrát
setřený
za noci vášně
srpkem měsíce...

toho věčného
šmíráka
a rozsévače šerosvitu...

za dlouhých
bezesných nocí
za úplňku
kdy
být sama se sebou
je k nevydržení...

pak konečně
neodolá
otevře okno
stoupá si
na parapet

krok na římsu
ruce zdvižené
jak by podepírala
nebeskou klenbu...

gesto Atlasovo
opory nebeské báně
jak by se zdálo být
to není
je to gesto žádosti...

srdce, když tluče
v někom pro někoho
dějí se zázraky....

možná dnes...

možná, ale až zítra...

AZORY

vidím své tělo, jak je v klinči
podléháš ráda lásky lynči
držím se zpříma zuby nehty
tak už si odpusť ty své šplechty

pokud chceš po mně
více než jen hodíku
na volné moře, jak vzala bys lodíku
tak moje milá, na to peču
běžím, co můžu – neuteču

teď sebou házím v lásce bouři
kdo nekouřil – tak ať jen kouří
kdo doplul někdy na Azory
dává jen ostré do komory

jak náhle přišla – po ní veta
láska je jako cigareta
dým chvíli stoupá, míří vzhůru
k čumilům skrytým, tam na kůru

sednu si v okně na parapet
už nemám sil víc, na kabaret
a nemám chuť plout další bouří
sedím tu v sedmém – rychle kouřím

dým zase stoupá líně vzhůru
a čumilové čumí z kůru
jak popel náhle uvolním se
ač padám dolů, stoupat zřím se

AŽ K VÁM

Víte vy, co je láska?

je vždy oseté pole
věčný to pohyb
nahore jako dole
vnímaná symetrie
dvou roztoužených chvil
žiju svůj život
jaký jsem snil?
nesnadný úkol
k dělbě sil

jsem ve snu svém?
či v cizím snění?
domněnky domnělé
domněle mění
sny mé
i jeho
její
vaše

a láska?

ta zpropadená, horká
sladká
naše
vaše
to THC v krvi
kýbl haše
lepkavě lepkavá
lepí se kaše...

na srdce
na duši
no vlastně neví se
kam...

jen
v korunách našich
vlna chtění
běží a nese vykoupení
i Vám...

.

BANG, BANG

zmizela mi moje družka
může za to stará puška
schoval jsem ji na dně skříně
leží si tam vedle tchýně

bang... bang ... a ratata
skříň lepší než lopata

bang...bang ...a ratata
proč byla tak upjatá

jednoho dne brzy z rána
přiletěla černá vrána
přihopsala přímo ke mně
do hlavy mě klovla jemně

sen mi skončil jedním vrzem
jen koukám po ptáku drzém
se strachem hrnu se k skříně
stojí na svém místě v síni

na dně skříně černá vrána
vidí ve mně svého pána
otočím se zcela zmaten

pažba pušky
v rukou družky

bang... bang... a ratata
„Já, že prý jsem upjatá ?!?”

Bang... Bang... a ratata
Rata...tata....ratatata... ta

BANG!

BEZ BRÝLÍ NESLYŠÍM

já možná se jen pletu
my nejsme o nic více
než pouhé zrnko písku
a zhaslé staré svíce

ty děláš díru v plotě
a chytlas malou třísku
jsi stále mladé kotě
však hlídáš si svou miskou

a zbylá vůně mléka
mou bradou dolů

s

t

é

k

á

.

.

.

. . .

v poslední pocit jemný
tajemná mysl ženy
hřích dosud nevyřčený...